

Čarodejnica má vždy pravdu

Deň začal už tradične. Sedel som vo svojom starom, koženom kresle s nohami na stole, ktorý už dávno stratil svoj lesk a zízal na telefón. Nepomáhalo to. Ani po ďalšej hodine intenzívneho zazerania, nezazvonil. Hypnóza naň očividne nezaberala.

Stôl bol prázdny, teda až na praskliny v laku z ktorých presvitalo bledé drevo. Pokrývali ho hlboké ryhy, čo zostali po prepisovacom pere. Vždy som niečo naškrabal na prvý kus papiera, čo mi prišiel pod ruku a poznačené drevo sa mi tým teraz vysmievalo. Odhaľovalo stopy po mojej neprofesionálnej povahe a nedostatočnému angažovaniu.

Áno, stôl bol prázdny, na čo som bol v prvom momente patrične hrdý, no každým dňom sa môj entuziazmus vytrácal. Prešli už tri týždne od môjho posledného prípadu a nájom sa sám nezaplatí. Potreboval som peniaze, potreboval som prácu. Hocijakú.

Ďalšiu hodinu som uvažoval nad tým, že načo som sa vôbec unúval obliecť a zliezť dole do kancelárie. Prenajal som si ju v bývalej priemyselnej budove, kúsok od Alžbetinho mostu. Bola to podradná, druhotriedna štvrť. Presne ako moja práca. Možno i ako ja. Druhé poschodie patrilo len mne a bol som vďačný za to, že ku mne nemuseli klienti chodiť výťahom, ktorým sa väčšina podobných budov tak hrdo pýšila.

Schody mali v sebe niečo profesionálnejšie. Patričnejšie. Priestory neboli nič moc, ale vysoký strop mi umožnil, aby som si hore spravil spálňu. Ja viem, spávať vo svojej kancelárii nie je prejavom luxusu a pri mojej práci, sa ani niet čomu čudovať. Peniaze nie sú všetko a pokiaľ mám na nájom, ani po nich netúžim a nesnívam, že by som spával na tvrdom vankúši, vypchatom bankovkami.

Nieko ako ja, nemá príliš na výber. Snažil som sa držať vždy pri zemi, vo svetlej, často i v sivej zóne a príliš nevyčnievať z davu. Je ľahké podľahnúť a nasledovať svoje slabosti. Dejiny sú plné našich prešľapov a omylov. Naša ľudská časť, je nevyočítateľná. Presne ako ľudia. Kedysi to bolo jednoduchšie.

Popustili sme uzdu našim túžbam a nebol skoro nik, kto by nás zastavil. Časy sa však zmenili. Svet sa zmenšil. Ľudia, nech boli akokoľvek odlišní, dokázali spolupracovať a zjednotiť sa, keď mali spoločného nepriateľa. Podriadili sme sa, lebo ich bolo priveľa a dokázali nás systematicky prenasledovať a ničiť.

Preto vznikol Kruh. Výstižný názov, pre uzavretý spolok hybridov, ktorých účelom bolo, aby dohliadal na svoje zablúdené ovečky. Dozerali na to, aby sme žili s ľuďmi v mieri a nezneužívali svoju moc. Problém bol v definícii toho, čo pod zneužívaním moci rozumeli. Preto som z Kruhu odišiel. Bolo to možné len z toho dôvodu, že som

sa agentom stal dobrovoľne. Chcel som pomáhať a zachraňovať životy, no môj idealizmus ma rýchlo opustil.

Nebavilo ma loviť svoj vlastný druh, len preto, lebo niekto vládol neobyčajným šťastím a vyhrával v každej hre, do ktorej sa pustil. Alebo preto, že mu ľudia plnili jeho drobné želania. Uznávam táto schopnosť by sa dala zneužiť, ale hybrid, čo ňou vládol, ju využíval, aby sa dostal za darmo do kina, či nemusel platiť v taxíku.

Nešlo o to, že by ľudí presvedčil, aby ho zvolili za starostu mesta, alebo ho uctievali ako boha. Vlastne poloboha. Chcel od nich len drobné ústupky a dostal za to päťdesiat rokov.

Pre nesmrteľného to nie je veľa, ale tresty bývali aj oveľa vyššie. Ako tá rusovláska, ktorú napadli v tmavej uličke, za nočným klubom. Nikoho nezaujímal, že jej šli po krku traja chlapi. Dobré, možno nie po krku, ale keď sa začala brániť a dvoch z nich zabila, noviny boli plné útoku hybridu. Nie príliš taktne pomenovanie nášho druhu, ale ľudia sa nevyznačovali tým, že by s nami jednali v rukavičkách.

Vzplanula. Použila svoju moc ohňa, aby sa jej nemohli dotknúť a uhoreli. Bola pasívna, nenapadla ich, ale súd ju uznal vinnou a naliehal na Kruh, aby ju uväznil na dvesto rokov. Bola vinná z toho, že nebola človek. Keby v tej uličke natrafili na ľudskú ženu, titulky novín, by hlásali niečo iné. Kruh mal svoje vlastné väzenie, lebo väčšinu z nás, by to ľudské nezadržalo. Chceli nás aj oddeliť od smrteľníkov a za týmto účelom vybudovali pevnosť na ostrove Padlých anjelov.

Kruh nepochybne zmiernil jej trest. Samozrejme len neoficiálne. Mohla by sa dostať na slobodu už po štvrtine celkového trestu. Pravdepodobne v dobe, keď už nebude na žive nikto zo zainteresovaných. Nič však nedávali zadarmo. Zvyšok trestu, si určite bude musieť odpracovať v jeho radách, ako agentka. To bol bežný spôsob, akým verbovali svojich členov.

Najskôr som začal Kruhom opovrhovať a neskôr, ho aj nenávidieť. Nesmrteľní skláňali pred ľuďmi chrbát a hrozilo, že každú chvíľu narazia čelom o zem. Uznávam, bolo potrebné nás držať z krátka, ale nie až tak, aby po nás ostatní šliapali. Ľudia sa nás báli a mnohí preto zatvárali oči a popierali našu existenciu.

V starom svete, sme boli polobohovia, nefilimi, či polodémoni. Jedno, ako nás nazývali, no teraz sme pre nich boli len polovičný ľudia. Niekto ako ja, bol buď v kruhu, alebo bol jeho korisťou. Bola i stredná cesta, po ktorej som sa snažil kráčať.

Vo štvrti ako bola táto, to bolo jednoduchšie. Nemuseli ste sa báť, že vás niekto zažaluje preto, lebo si zlomil ruku na vašej sánke. Nikto neutekal žalovať Kruhu a účty sa vymáhali osobne, starým, dobrým spôsobom. Netvrdím, že tu boli všetci gangstri, ale Kruh nemali príliš v oblube, čo nám ponechávalo o niečo voľnejšiu ruku.

Často si ma najímali, ako morálnu podporu, či štít. Robil som vtedy niečo, čo som sám nazýval Zlaté oči. V podstate som len stál a robil polodémona, či polo – čokoľvek, čo bolo potreba.

Tomu však boli už tri týždne a peniaze sa akosi rozkotúľali. S povzdychom som vstal a zamieril ku oknu. Výhľad na Rieku duší nestál skoro za nič, no mňa vždy upokojil. V jej opare sa vytrácal protiľahlý breh a kontúry budov, sa stávali nejasné, neskutočné, ako vo sne.

Šedivý koberec bol pod oknom zodratý z toho, ako som sa po ňom zvykol prechádzať. Najlepšie mi to myslelo, keď som bol v pohybe. Upútalo ma burácanie motora, dole na ceste. Zo žltého taxíku práve vystúpila žena v červených šatách a nasadila si slnečné okuliare. Na chodníku krátko zaváhala a potom sa prudko pohla, až jej dlhé, čierne vlasy zaviali, ako jemný závoj.

Jedna z Michaelovich – pomyslel som si. Patrilo mu prvé poschodie a tvrdil, že je právnik, no navštevovali ho len ženy. Bol jedným z nás a typoval by som, že má v sebe nejaké nadprirodzené čaro. Inak by som si nedokázal vysvetliť tie zástupy žien, čo vychádzali z jeho takzvanej kancelárie.

Šťastie, že som už nebol v Kruhu, lebo inak by som to musel nahlásiť. Určite ma zas požiada o nejaké drobné nákupy, len čo prejdem popri jeho dverách.

Nemusel som sa ani otočiť, aby som vedel, čo je zač. Mágia mi doľahla na telo s ohromnou silou. Netušil som, že má Michael záľubu v čarodejnicích. V mojich očiach klesol zrazu o pár priečok nižšie. Na čarodejnice sme sa pozerali z hora. Boli nepredvídateľné a nevyspytateľné.

„Michael je dole.“ Prehovoril som bez toho, aby som sa obťažoval otočiť.

„Viem.“ Vzduch zapraskal, pod uvoľnením jej magickej aury. „Nie som žena, čo by vyžadovala jeho“ zaváhala „...služby.“ Zlostné klopanie opätokov sa rozľahlo v mojej kancelárii. „Ste Markus?“

Otočil som sa a premeral si ju. Bola štíhla a vysoká. Zložila si okuliare a oči jej vzplanuli na červeno. Vyzerala tak na dvadsať, možno dvadsaťpäť, no u čarodejnicích sa nikdy nevie.

Keď som sa stal agentom, ako prvé som sa naučil, že na ne neplatí žiadne kliše. Nesmeli sme ich posudzovať len podľa vzhľadu. Stretol som ich len pár a práve čarodejnice bývali našim obvyklým problémom. Využívali ľudí, ohrozovali ich a Kruh vždy ochotne zakročil. Tie skutočne nebezpečné a mocné, boli vždy krásne, mladé a vyzerali nevinne. Za svoj dokonalý vzhľad vd'ačili sile svojej mágie. Táto by teda mohla byť skutočnou hrozbou.

„Poslúžte si.“ Rozpažil som ruky. Nieкто na mňa poslal čarodejnicu? Zoznam bol príliš dlhý na to, aby som mohol vytipovať vinníka. V posledných rokoch som vytočil priveľa hybridov, čarodejnic, dlakov a ešte viac ľudí. „Nech to máme za sebou,“ pokračoval som „očakávam klienta.“

„Tak o tom pochybujem,“ prevrátila očami a trochu jej pritom vyhasli. Rozhliadla sa po mojej kancelárii a znechutene sa mračila na každý jej detail. Jej pozornosti neušli